

Sygn. akt IX C 609/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku Wydział IX Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSR Dariusz Leszkiewicz

Protokolant: Kamila Mocek

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2015r. w Słupsku

na rozprawie

z powództwa Telewizji (...) Sp. z o.o. w U.

przeciwko Gminie M. U.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Gminy M. U. na rzecz powoda Telewizji (...) Sp. z o.o. w U. kwotę 8499,93 zł (osiem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i 93/100) wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym liczonymi od kwot:
  - a) 5865,01 zł (pięć tysięcy osiemset sześćdziesiąt pięć złotych 1/100) od dnia 28.02.2014r. do dnia zapłaty,
  - b) 2634,92 zł (dwa tysiące sześćset trzydzieści cztery złote 92/100) od dnia 24.09.2014r. do dnia zapłaty,
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1681,89 zł (tysiąc sześćset osiemdziesiąt jeden złotych i 89/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IX C 609/14

UZASADNIENIE

Powódka Telewizja (...) Spółka z o.o. z siedzibą w U. wniosła o zasądzenie od pozwanej Gminy M. U. kwoty 15.637,96 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 846,36zł – od dnia 1 września 2013r. do dnia zapłaty;
- 1.457,86zł – od dnia 1 października 2013r. do dnia zapłaty;
- 1.457,86zł – od dnia 2 listopada 2013r. do dnia zapłaty;
- 1.457,86zł – od dnia 1 grudnia 2013r. do dnia zapłaty;
- 1.457,86zł – od dnia 2 stycznia 2014r. do dnia zapłaty;
- 1.466,56zł – od dnia 1 lutego 2014r. do dnia zapłaty;

- 1.466,56zł – od dnia 1 marca 2014r. do dnia zapłaty;
- 1.466,56zł – od dnia 1 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty;
- 1.520,16 zł – od dnia 2 maja 2014r. do dnia zapłaty;
- 1.520,16zł – od dnia 1 czerwca 2014r. do dnia zapłaty;
- 1.520,16zł – od dnia 1 lipca 2014r. do dnia zapłaty.

Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż jest właścicielką lokalu mieszkalnego położonego w U. przy ul. (...), który nabyła od Telewizji (...) Spółki z o.o. z siedzibą w S.. Wyrokiem z dnia 22 lipca 2013r., wydanym w sprawie oznaczonej sygn. akt I C 1536/12 Sąd Rejonowy w Słupsku nakazał S. D., K. O., P. O. oraz A. O. opróżnienie, opuszczenie i wydanie Telewizji (...) Spółce z o.o. z siedzibą w S. lokalu mieszkalnego położonego w U. przy ul. (...). Treścią rzeczowego orzeczenia, pozwana Gmina M. U., zobowiązana została do dostarczenia lokalu socjalnego w/w lokatorom, zamieszkującym lokal stanowiący własność powódki. Powódka podniosła, iż pozwana zaoferowała w/w lokatorom lokal socjalny w maju 2014r., zaś lokatorzy opuścili nieruchomość powódki dopiero w dniu 24 lipca 2014r. - co spowodowało ponad 10 miesięczne zajmowanie przez nich mieszkania bez tytułu prawnego. Powódka wskazała, iż w tym czasie pozbawiona została możliwości wynajęcia go i uzyskiwania z tego tytułu przychodów, wobec czego przysługuje jej odszkodowanie z tytułu bezumownego korzystania z jej lokalu w okresie od września 2010r. do lipca 2014r., w łącznej kwocie 15.637,96 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 21 sierpnia 2014 r., wydanym pod sygnaturą akt IX Nc 301/14 w postępowaniu upominawczym referendarz w Sądzie Rejonowym w Słupsku uwzględnił w całości roszczenie powódki.

Pozwana Gmina M. U. w przepisany ustawowo terminie wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, iż w rzeczonyj sprawie nie występuje subsydiarność obowiązku odszkodowawczego, w sytuacji kiedy powódka nie wzywała również lokatorów do zapłaty należnego jej odszkodowania. Pozwana zakwestionowała również domaganie się przez powódkę odszkodowania za okres od 23 maja 2014r. do 30 czerwca 2014r. wskazując, iż wypełniała swój obowiązek do dostarczenia lokalu socjalnego z dniem 23 maja 2014r., zaś okoliczność zasiedlenia przez lokatorów lokalu socjalnego z opóźnieniem wystąpiła bez winy pozwanej. Nadto – z ostrożności procesowej – pozwana zarzuciła, iż odszkodowanie żądane przez powódkę jest zawyżone, albowiem powódka w aktualnych realiach rynkowych nie byłaby w stanie uzyskać kwoty 1.000,00zł z tytułu najmu spornego lokalu. Pozwana zakwestionowała również termin naliczenia przez powódkę odsetek, wskazując, iż z uwagi na odszkodowawczy charakter zobowiązania stało się ono wymagalne dopiero z dniem wezwania do zapłaty, w konsekwencji czego żądanie odsetek za okres wcześniejszy aniżeli wynikający z wezwania do zapłaty należy uznać za bezpodstawne.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Prawomocnym wyrokiem z dnia 22 lipca 2013r. Sąd Rejonowy w Słupsku w sprawie oznaczonej sygn. akt I C 1536/12 nakazał pozwanym S. D., K. O., P. O. i A. O., aby opróżnili, opuścili i wydali powodowi Telewizji (...) Spółce z o.o. z siedzibą w S. lokal mieszkalny położony w U. przy ul. (...), przyznając pozwanym uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M. U.. Jednocześnie w pkt III wyroku Sąd nakazał wstrzymanie wykonania eksmisji do czasu złożenia pozwanym przez Gminę M. U. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 22.07.2013r., sygn. akt I C 1536/12 wraz ze stwierdzeniem prawomocności – k. 10, postanowienie Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 22.07.2013r. w przedmiocie sprostowania wyroku - k. 11 akt.

W dniu 15 lutego 2013r. Telewizja (...) Spółka z o.o. z siedzibą w U. nabyła od Telewizji (...) Spółki z o.o. z siedzibą w S. lokal mieszkalny położony w U. przy ul. (...).

Dowód: akt notarialny – umowa sprzedaży z dnia 15.02.2013r., Rep. nr A (...) – k. 13-20 akt.

Telewizja (...) Spółka z o.o. z siedzibą w U. wzywała Gminę M. U. do złożenia lokatorom oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego oraz zapłaty odszkodowania z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości.

Dowód: wezwanie z dnia 26.02.2014r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 22-25.

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty Gmina M. U. zaproponowała powódce wypłatę odszkodowania w wysokości 866,56zł miesięcznie, na którą to kwotę składało się odszkodowanie w wysokości 400,00zł oraz wysokość opłaty czynszowej w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w kwocie 466,56zł. Telewizja (...) Spółka z o.o. z siedzibą w U. nie wyraziła zgody na wypłatę odszkodowania w wysokości zaoferowanej przez pozwaną.

Dowód: pismo Gminy M. U. z dnia 21.03.2014r. – k. 26, pismo powódki z dnia 25.04.2014r. wraz z dowodem nadania - k. 27-28.

Pismem z dnia 23 maja 2014r. Gmina M. U. złożyła lokatorom S. D., K. O., P. O. i A. O. ofertę zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, wskazując iż udostępniony lokal należy zasiedlić w terminie do dnia 30 czerwca 2014r.

Dowód: pismo Gminy M. U. z dnia 23 maja 2013r. - k. 21 akt.

Lokatorzy S. D., K. O., P. O. i A. O. opuścili mieszkanie położone w U. przy ul. (...) w dniu 24 lipca 2014r.

Bezsporne.

Telewizja (...) Spółka z o.o. z siedzibą w U. od momentu nabycia lokalu położonego w U. przy ul. (...) uiszczala należności z tytułu opłat czynszowych do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w U..

Dowód: zaświadczenie – k. 29, faktury VAT za okres od sierpnia 2013r. do czerwca 2014r. - k. 30-43 akt.

Z tytułu wynajęcia na wolnym rynku lokalu położonego w U. przy ul. (...) w okresie od sierpnia 2013r. do czerwca 2014r. można było uzyskać czynsz w łącznej kwocie 4.730,00zł, tj. w wysokości 430,00 zł miesięcznie.

Dowód: opinia biegłej sądowej A. D. – koperta k. 168 akt.

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powódka domagała się zasądzenia od pozwanej odszkodowania z tytułu niewykonania przez Gminę M. U. ciężącego na niej obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego lokatorom zajmującym bez tytułu prawnego mieszkanie powódki.

Zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2001 r. nr 71, poz. 733), w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu.

W myśl treści art. 18 ust. 5 powołanej ustawy jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze od gminy, na podstawie art. 417 k.c.

Art. 417 k.c. stanowi, iż za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 417 k.c. jest szkoda w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., czyli obejmująca straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną jest to, iż pozwana Gmina M. U. miała obowiązek zapewnić lokal socjalny eksmitowanym z lokalu powódki lokatorom. Bezsporną pozostawała również okoliczność, iż wyrok eksmisyjny wydany w sprawie I C 1536/12 uprawomocnił się w dniu 13 sierpnia 2013r., zaś Gmina M. U. była interwenientem ubocznym w ramach tego postępowania.

Wobec zarzutów podniesionych przez pozwaną w toku niniejszej sprawy przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu było wyjaśnienie okoliczności spornych dotyczących braku subsydiarności obowiązku odszkodowawczego pomiędzy lokatorami a pozwaną Gminą, zasadność żądania w przedmiocie odszkodowania za okres od 23 maja 2014r. do 30 czerwca 2014r., określenie terminu właściwego do naliczania odsetek oraz okoliczność zawyżenia przez powódkę potencjalnej kwoty czynszu najmu lokalu.

Pozwana w toku procesu podniosła zarzut braku subsydiarności obowiązku odszkodowawczego, w sytuacji kiedy powódka nie wzywała również lokatorów do zapłaty należnego jej odszkodowania.

Podnoszony zarzut okazał się o tyle bezzasadny, iż Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 grudnia 2007r., sygn. akt III CZP 121/07, orzekł, że odpowiedzialność gminy za szkodę wynikłą z niedostarczenia lokalu socjalnego osobie, która posiada takie uprawnienie mocą prawomocnego wyroku oraz tej osoby jest odpowiedzialnością in solidum. Powyższe oznacza zatem, że realizacja uprawnienia odszkodowawczego na gruncie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego nie jest uzależniona od łącznego dochodzenia roszczenia należnego od obu podmiotów zobowiązanych, tj. od lokatorów i gminy. Właściciel nieruchomości - zajętej bez tytułu prawnego przez lokatorów, względem których został orzeczony obowiązek dostarczenia im lokalu socjalnego przez właściwą gminę - może wobec tego dochodzić wedle swojej woli zapłaty należnej mu sumy od obu tych podmiotów jednocześnie bądź tylko od jednego z nich /vide: wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17.11.2011, sygn. akt III Ca 950/11, [w:] LEX nr 1714226/.

Mając na względzie powyższe, Sąd zważył, iż Gminie M. U. przysługuje legitymacja bierna do bycia pozwaną w ramach niniejszego postępowania, niezależnie od okoliczności wezwania lokatorów do zapłaty odszkodowania należnego powódce.

W rozpoznawanej sprawie pozwana Gmina utożsamiała termin wymagalności roszczenia odszkodowawczego powstałego po jej stronie z momentem wezwania jej przez powódkę do dostarczenia lokalu socjalnego lokatorom oraz wezwania do zapłaty, które zostało doręczone w dniu 27 lutego 2014r.

Ustosunkowując się do tak przedstawionego stanowiska pozwanej Sąd zważył, iż w istocie to zazwyczaj zawiadomienie gminy o treści wyroku eksmisyjnego wraz z uprawnieniem do lokalu socjalnego jest momentem aktywującym po jej stronie odpowiedzialność odszkodowawczą, gdyż stanowi informację dla zobowiązanej, że ma ona dostarczyć osobie eksmitowanej lokal socjalny. Samo orzeczenie przez Sąd eksmisyjny z przyznaniem uprawnienia do lokalu socjalnego nie stanowi bowiem - samo w sobie - o powstaniu obowiązku odszkodowawczego gminy. Niemniej na gruncie przedmiotowej sprawy nie można twierdzić ażeby pozwana Gmina M. U. nie miała świadomości nałożenia na nią obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego lokatorom zajmującym nieruchomości powódki, albowiem jak wynika z treści rubrum wyroku eksmisyjnego wydanego w sprawie I C 1536/12, Gmina M. U. była interwenientem ubocznym w ramach tego postępowania. Również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 maja 2015r., sygn. akt V Ca 1/15, [w:] LEX nr 1770897 stwierdził, iż „ustalenie faktu zaniechania wiąże się z wiedzą gminy o wyroku, którym zostało

przyznane uprawnienie do lokalu socjalnego. Gmina nie jest stroną stosunku pomiędzy właścicielem a lokatorem. Jeżeli gmina uczestniczy w procesie realizując uprawnienie do wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego (art. 15 ust. 2 u.o.p.l.), wiedzę taką ma z chwilą jego wydania.”

Mając na względzie powyższe, Sądu zważył, iż obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego osobom uprawnionym należy traktować w kategorii zobowiązania terminowego, które staje się wymagalne w momencie uprawomocnienia się wyroku /vide: wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 10.06.2011r., sygn. akt III Ca 225/11, [w:] LEX 1713679/. Jednocześnie obowiązek gminy do dostarczenia lokalu socjalnego uprawnionej osobie gaśnie z upływem terminu związania gminy skutecznie złożoną ofertą zawarcia z uprawnionym umowy najmu lokalu socjalnego.

Przekładając powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, iż pozwana jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powódki odszkodowania za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego wydanego w sprawie I C 1536/12, tj. od dnia 13 sierpnia 2013r. do dnia skutecznego złożenia oferty osobom uprawnionym do zawarcia z Gminą umowy najmu lokalu socjalnego.

Mając na względzie okoliczność, iż pismo z ofertą zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego zostało sporządzone w dniu 23 maja 2014r., zaś uprawnieni do lokalu socjalnego otrzymali ofertę w dniu 26 maja 2014r. (vide: zpo (k. 88 akt sądowych)).

Pozwana Gmina M. U. jako organ władzy publicznej obciążona została na podstawie ustawy i prawomocnego wyroku sądowego obowiązkiem dostarczenia lokalu socjalnego, z którego się nie wywiązywała od dnia uprawomocnienia się wyroku orzekającego eksmisyję – do dnia skutecznego złożenia oferty osobom uprawnionym. Tym samym pozwana dopuściła się bezprawnego zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej. Na skutek niezrealizowania rzeczzonego obowiązku przez pozwaną, powódka została pozbawiona możliwości czerpania dochodów z wynajmu mieszkania, którego jest właścicielem, co jest równoznaczne z powstaniem po jej stronie szkody.

Strony pozostawały w sporze co do potencjalnej wysokości czynszu, jaki mogłaby uzyskać powódka, gdyby swobodnie dysponowała zajęтым lokalem.

Ustalenie wysokości odszkodowania stanowiącego czynsz najmu w okresie od sierpnia 2013r. do czerwca 2014r. wymagało wiadomości specjalnych, stąd Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie rzeczoznawstwa majątkowego A. D..

W opinii pisemnej biegła przyjęła, że z tytułu wynajęcia na wolnym rynku lokalu położonego w U. przy ul. (...) w okresie od sierpnia 2013r. do czerwca 2014r. powódka mogła uzyskać czynsz w łącznej kwocie 4.730,00zł, tj. w wysokości 430,00 zł miesięcznie.

Do powyższej opinii zarzuty zgłosiła pozwana polemizując jedynie z treścią tezy dowodowej poprzez zakwestionowanie okresu za jaki przysługiwałoby powódce odszkodowanie.

Powódka również zakwestionowała przedstawione przez biegłą wyliczenia, wskazując iż ustalony czynsz został znacznie zaniżony, co wynikało z przyjęcia przez biegłą niewłaściwej metody szacowania poprzez zastosowanie metody porównawczej porównywania parami, w sytuacji gdy jako przedmiot analizy zostały przyjęte lokale o cechach odmiennych od wycenianej nieruchomości powódki.

W uzupełniającej ustnej opinii biegła wskazała, iż ustaliła stawki czynszu obowiązujące w czasie określonym przez Sąd w tezie dowodowej, niemniej gdyby przyjąć, iż okres naliczenia rozpocząłby się z dniem 13 sierpnia 2013r. - to czynsz za ten miesiąc opiewałby na kwotę 272,00zł, z kolei wysokość czynszu za miesiąc maj – tj. do dnia 23 maja 2015r. stanowiłaby kwotę 330,00zł. Biegła odnosząc się do zarzutów zgłoszonych przez powódkę podtrzymała słuszność dokonanego wyboru metody wyceny, wskazując, iż dla porównania przyjęła nieruchomości podobne znajdujące się na rynku lokalnym, zaś wszelkie cechy odmienne poszczególnych lokali zniwelowała poprzez zastosowanie odpowiednich współczynników korygujących. Biegła podkreśliła przy tym, iż przy uwzględnieniu stanu technicznego lokalu i

specyfiki usteckiego rynku nieruchomości uzyskanie kwoty czynszu najmu rzędu 1.000,00zł za lokal powódki byłoby „awykonalne”.

Analiza opinii biegłej pozwoliła Sądowi na uznanie, że zostały one sporządzone w sposób wyczerpujący, rzetelny i wiarygodny. Biegła w sposób przekonujący uzasadniła swoje stanowisko wskazując na przeprowadzone czynności i przesłanki, na których się oparła. Proces dochodzenia biegłej do wniosków stanowiących konkluzję opinii został przedstawiony w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości. Sąd uznał zatem, iż przeprowadzony w sprawie dowód z opinii biegłego sądowego stanowił miarodajną podstawę dla określenia wysokości należnego powódce czynszu najmu.

W tym stanie rzeczy Sąd przyjął za biegłą, iż w okresie od sierpnia 2013r. do maja 2014r. powódka mogłaby uzyskać czynsz najmu w wysokości 430,00zł miesięcznie. Jednocześnie przy uwzględnieniu, iż w miesiącu sierpniu 2013r. czynsz należny byłby od 13 dnia miesiąca – wynagrodzenie zostało obniżone proporcjonalnie do liczby dni – do kwoty 272,00zł. Z kolei przy uwzględnieniu, że w miesiącu maju 2014r. czynsz należny byłby do dnia 26 maja 2014r. - kwota wynagrodzenia wynosiłaby 360,64zł.

Jednocześnie Sąd miał na względzie, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2012r., sygn. akt III CZP 12/12, „odszkodowanie przysługujące właścicielowi lokalu na podstawie art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego może obejmować opłaty związane z korzystaniem z lokalu”.

W związku z powyższym, Sąd do należnej powódce kwoty odszkodowania doliczył opłaty czynszowe jakie ponosiła powódka w okresie, kiedy lokal zajmowany był przez eksmitowanych lokatorów. Kwoty opłat czynszowych Sąd ustalił zgodnie z przedłożonymi przez powódkę - niezakwestionowanymi przez pozwaną zarówno co do formy jaki i treści - dowodami z dokumentów w postaci faktur VAT, uwzględniając, iż w okresie od sierpnia 2013r. do grudnia 2013r. opłaty te wynosiły 457,86zł miesięcznie, zaś w okresie od stycznia 2014r. do marca 2014r. - 466,56zł miesięcznie, z kolei w miesiącu kwietniu 2014r. - 520,16zł. Sąd również w przypadku opłat czynszowych obniżył proporcjonalnie do liczby dni ich wysokość w miesiącu sierpniu 2013r. - do kwoty 265,85zł oraz w miesiącu maju 2014r. - do kwoty 436,26zł.

Konstatując, Sąd ustalił łączną kwotę odszkodowania należnego powódce na kwotę 8.499,93zł.

Na podstawie art. 481 k.c. Sąd orzekł o odsetkach. Sąd zważył przy tym, iż powódce należą się odsetki w wysokości ustawowej od kwoty 5.865,01zł od dnia 28 lutego 2014r. - tj. daty doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty - do dnia zapłaty oraz od kwoty 2.634,92zł od dnia 24 września 2014r. - tj. daty doręczenia pozwanej odpisu pozwu - do dnia zapłaty.

Roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie było roszczeniem odszkodowawczym, dlatego też odsetki za opóźnienie spełnienia świadczenia należne były do dnia następnego po dniu wezwania do zapłaty. Natomiast wezwanie do zapłaty należności na przyszłość było bezskuteczne i odsetki należały się od dnia następnego po dniu doręczeniu odpisu pozwu zastępującego wezwanie do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd z mocy wskazanych powyżej przepisów orzekła jak w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując stosunkowego rozliczenia kosztów zgodnie z wynikiem sporu. Powódka wygrała niniejszy proces w 54,35%. Powódka w niniejszym postępowaniu poniosła koszty w wysokości 5.134,58 zł (782,00 zł – opłata do pozwu, 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 2.400,00 zł – wynagrodzenie radcy prawnego, 1.778,29zł oraz 157,29zł – koszty opinii biegłego), zaś pozwana poniosła koszty w wysokości w łącznej wysokości 2.428,80zł (2.400,00zł - tytułem wynagrodzenia radcy prawnego, 17,00zł - opłata skarbową od pełnomocnictwa, 11,80zł – koszty świadka) dlatego też pozwana powinna zwrócić powódce kwotę 1.681,89 zł (5.134,58 zł x 54,35%) – (2428,80 zł x 45,65%).